

gjorde meget god Virkning; men om det egentlig kan holde sig, turde dog være et andet Spørgsmaal. Naar han saaledes spørger: Hvorfor ikke en Sal, der ogsaa kan bruges til andre Ting? Hvorfor ikke en Sal, der f. Ex. kan bruges til Opførelse af Palæstrinas Musik, og saa ogsaa til anden Musik o. s. v.? saa svarer jeg simpelt hen: For det Første derfor ikke, fordi det strider imod det foreliggende Lovforslag, og fordi der maa sættes en Grændse for enhver Ting, og for det Andet, fordi det foreliggende Lovforslag — som jeg strax skal bevise — ikke bryder med Folkekirkens Principer; men det vilde være et Brud med Folkekirkens Principer, naar man brugte til profant Brug saadanne Steder, som ere bestemte til at bruges til hellige og ministerielle Handlinger. — Naar det ærede Medlem sagde, at man vilde tage de ældre af vore Præster, og dem var der ikke mange af, saa skal jeg gøre opmærksom paa, at foruden de ældre Præster, er der nu mange unge Præster, navnlig de flesvigste Præster, som jo ikke ere afgaaede for deres Albers Skjld, saa der er for Dieblisset slet ikke noget ringe Udvalg for Valgmenighederne, naar de for Alvor ville søge efter en Mand. Naar saa det ærede Medlem tilføjer: Hvorfor saa ikke Candidater? da vil jeg dertil atter svare det Samme: Fordi det for det Første ikke er forlangt, og fordi for det Andet, en Ordination saaledes i Almindelighed og paa en Bane ikke er stemmende med den danske Folkekirkes almindelige Indretning.

Jeg skal endnu kun udbede mig Tilladelse til at berøre, at, forsaavidt jeg har forstaaet det, er denne Sag stundom bleven taget saa overvættet vigtig, at jeg slet ikke magter at forstaae det; thi den har virkelig ikke andet Præg, end at den vil følge de to store Grundsaetninger, som ligge i den danske Folkekirke: paa den ene Side, at ethvert Medlem af Folkekirken ogsaa skal være henviist til en bestemt mindre Afdeling af Folkekirken; og det vil den hævde derved, at den sikrer dem et Samlingssted, og at de, ved at indmelde sig af det ene

Sogn, indmelde sig i en anden bestemt Menighed, og paa den anden Side, at ethvert Led af den danske Folkekirke tillige skal være underordnet det almindelige Tilsyn, som finder Sted i Folkekirken, naturligviis ogsaa med Hensyn til Alt, hvad der angaaer Tro, Være, Betsjendelse og Kultus. Naar disse to Ting blive iagttagne, er det idetmindste mig umuligt at indsee, hvad forstyrrende for Folkekirken der skulde være derved. Og hvorledes gaaer det da egentlig til, at alle andre Grunde maa man beraabe sig paa, og alle andre Grunde kunne give Anledning til at danne en Menighed i Danmark, kun ikke den Grund, at vi søle os vel hos hinanden og at vi ønske at knytte os til den Præst, som har taltalt os — alle andre Grunde! Fører jeg mig en Uniform, saa slutter jeg mig til Garnisonsmenigheden; er der en Commando i Aalborg og to Compagnier skulde omlægges mellem Budolphi og Frue Sogn, saa flytter jeg fra Budolphi til Frue Sogn; kommer jeg til Høffet, saa hører jeg til Hofmenigheden, og boer jeg paa Barton, saa hører jeg til Hospitalsmenigheden; ja, saavidt gaaer det, at, bliver jeg syg og kommer paa Hospitalet, altsaa for en aldeles interimsistisk Tilstands Skjld, saa kommer jeg til en ny Menighed, nemlig til Hospitalspræstens Menighed. Alt dette er i sin Orden, Alt dette indvendes der ikke Noget imod, og jeg vil heller ikke indvende Noget derimod. Men nu spørger jeg, hvis der nu er Nogen, som ligger syg og maaskee er bleven alvorlig vakt ved en enkelt Christelig Præst, og ønsker at knytte sig sammen med Andre til en fælles Paavirkning af ham, hvor i al Verden kan der da findes nogen Grund til at forbyde og nægte dem det, naar de ere beredte til at efterkomme Alt, hvad Folkekirken efter sit Væsen maa fordrø af dem, og derhos ere beredte til at gjøre Opoffrelser, der virkelig, selv med de Indrømmelser, som det ærede Ate Medlem for 1ste Kreds (Rehmann) beklagede, at jeg havde gjort, ingenlunde ville være ubetheliger, men tværtimod meget besværlige for dem, der virkelig skulde opfylde dem.